

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové v právní věci žalobkyně: Mgr. J.M., zastoupena JUDr. Josefem Sedláčkem, advokátem se sídlem v Praze 1, Senovážné náměstí 6, proti žalovanému: Ministerstvo dopravy, Praha 1, nábřeží Ludvíka Soboty 1222/12, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.6.2008 .j.: 479/2008-120-STSP/2,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 25.6.2008 .j.: 479/2008-120-STSP/2 se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení částku 7.760,- Kč ve lhůtě do 30ti dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Josefa Sedláčka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně podala u Městského soudu v Praze žalobu, kterou se domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 25.6.2008 .j.: 479/2008-120-STSP/2, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí odboru dopravy Magistrátu hl.m. Prahy ze dne 28.2.2008 č.j. MHMP101581/08/DOP-O1/Ra a kterým bylo toto rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení obnovy stavebního řízení ukončeného pravomocným rozhodnutím Úřadu městské části Praha 7 č.j. 13562/1313/Spec.-ob.66/Vf ze dne 24.6.2005 potvrzeno.

V žalobě uvedla, že původní vlastníci pozemku p.č. 121 o výměře 1 448 m² v k.ú. T. byla její matka V. M., která dne 15.12.1992 uplatnila u pozemkového úřadu restituční nárok podle zákona č. 229/1991 Sb. a vyzvala Pražskou botanickou zahradu jako povinnou osobu

k vydání této nemovitosti. Botanická zahrada vydání odmítla. O uplatněném restitučním nároku bylo rozhodnuto rozhodnutím Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha ze dne 5.12.2005 č.j. PÚ 6442/92 tak, že žalobkyně jako dědička po V. M. je vlastnící nemovitosti dle KN parc.č. 121 zahrada o výměře 1448 m² (dříve dle PK parc.č. 121 zahrada) v k.ú. T.

Žalobkyně dále uvedla, že v rámci řízení u Obvodního soudu pro Prahu 7 dne 17.7.2006 zjistila, že odbor výstavby Úřadu městské části Praha 7 rozhodnutím ze dne 24.6.2005 č.j. 13562/1313/Spec.-ob.66/VF na základě žádosti stavebníka Pražské botanické zahrady povolil mimo jiné stavbu opěrné zdi podél parkovacích stání na pozemku parc.č. 121 v k.ú. T.. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 19.7.2006 odvolání, které bylo rozhodnutím odboru dopravy Magistrátu hl.m. Prahy ze dne 9.10.2006 č.j. MHMP 307233/2006/DOP-01/Rá jako nepřipustné zamítnuto.

Žalobkyně v řízení o přezkoumání rozhodnutí pozemkového úřadu zjistila, že hlavní město Praha uzavřelo dne 1.4.2004 s Pozemkovým fondem nepravdivé souhlasné prohlášení, že rozhodnutím Ministerstva financí z 15.7.1993 č.j. 124/37296/1993 na ně přešlo vlastnictví předmětného pozemku a tím dosáhlo zápisu do katastru nemovitostí ve svůj prospěch pro potřeby vydání uvedeného stavebního povolení. Žalobkyně proto ve lhůtě tří měsíců od uvedeného zjištění žádala o povolení obnovy řízení ve věci stavebního povolení. Přílohou uvedeného rozhodnutí Ministerstva financí je seznam nemovitostí, ke kterým ke dni účinnosti zákona č. 172/1991 Sb. příslušelo právo hospodaření Pražské botanické zahradě a které splňují další zákonem stanovené podmínky. V tomto seznamu pozemek parc.č. 121 uveden není a tedy hlavní město Praha se nemohlo a ani nestalo vlastníkem tohoto pozemku.

Dle žalobkyně je právo na vydání věci podle restitučních předpisů jiným právem, pro které oprávněným osobám, které řádně uplatnily restituční nárok, svědčí postavení účastníků stavebního řízení podle § 59 stavebního zákona. Prokázáním opaku úplným rozhodnutím Ministerstva financí ztratil výpis z katastru nemovitostí, který žalovaný v napadeném rozhodnutí posoudil jako veřejnou listinu potvrzující vlastnictví hlavního města Prahy, povahu veřejné listiny i v původním stavebním řízení.

Žalovaný neúplně zjistil skutkový stav, když pominul uplatní restitučního nároku na předmětný pozemek, nezjistil úplný obsah rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 15.7.1993 č.j. 124/37296/1993 s přílohou a úplný obsah souhlasného prohlášení ze dne 1.4.2004.

Věc posoudil nesprávně i po právní stránce. Nevzal v úvahu jiné právo žalobkyně plynoucí z uplatněného restitučního nároku a upřel jí postavení účastníka původního stavebního řízení, nesprávně posoudil i výpis z katastru nemovitostí. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby soud zrušil jak rozhodnutí žalovaného ze dne 25.6.2008 .j.: 479/2008-120-STSP/2 tak prostupňové rozhodnutí ze dne 28.2.2008 č.j. MHMP101581/08/DOP-O1/Ra a aby věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení a žalovanému uložil povinnost zaplatit jí náklady řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že stavební povolení na předmětnou stavbu nabylo právní moci 4 měsíce před vydáním rozhodnutí Ministerstva zemědělství-pozemkového úřadu o tom, že žalobkyně je vlastnící předmětné nemovitosti. Protože žalobkyně v době vydání stavebního povolení nebyla vlastnící předmětného pozemku, nemohla být ani účastníkem stavebního řízení. Žaloba proti rozhodnutí Magistrátu hl.m. Prahy ze dne 9.10.2006 č.j. MHMP 307233/2006/DOP-O1/Rá byla odmítnuta usnesením

Městského soudu v Praze ze dne 27.7.2007 č.j. 9 Ca 76/2007-21. Kasační stížnost proti tomuto usnesení byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu č.j. 4 As 3/2008. K tomu již v této fázi považuje soud za potřebné uvést, že následně byla uvedená žaloba Městským soudem projednána věcně rozsudkem ze dne 29.12.2011 č.j. 9A 201/2010-112 se závěry, které budou uvedeny v další části tohoto rozsudku.

Tvrzení ohledně nesprávného posouzení vlastnictví nemovitosti hlavním městem Prahou není doloženo takovými důkazy, které by byly dříve neznámou skutečností, nebo důkazy, které existovaly v době původního stavebního řízení a byly by důvodem pro povolení obnovy. Nelze dovodit, že stavební úřad má povinnost zkoumat platnost dohody či listiny dokládající vlastnické právo, pokud z těchto listin nevyplývá pochybnost o jejich platnosti nebo pokud není některým z účastníků řízení namítána. Samotné pochybnosti vzniklé po vydání pravomocného rozhodnutí o stavením povolení či dodatečně vznesené námitky některým z účastníků řízení nemohou být důvodem ke zrušení rozhodnutí o stavebním povolení v řízení podle § 94 a násl. správního řádu. Ukázal-li by se důkaz o jiném vlastnickém právu nepravdivým po právní moci stavebního povolení, je dán důvod k obnově řízení.

V podání žalobkyně, kterým žádala o obnovu řízení, nebyly shledány důvody pro obnovu řízení. Doklad, který by prokazoval, že v řízení o vydání stavebního povolení byla účastníkem řízení, nebyl doložen.

Ze spisu nebylo zjištěno, že by žalobkyně informovala stavebníka nebo stavební úřad o uplatnění restitučního nároku na pozemek parc.č. 121 v k.ú. T. Do doby vyřešení restitučního nároku je považován za vlastníka stávající vlastník. Stavební úřad neměl doložen žádný doklad svědčící pro účast žalobkyně ve stavebním řízení. Rovněž nebyl doložen žádný důkaz, který by byl důvodem pro povolení obnovy. V závěru vyjádření pak na základě uvedených skutečností žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Ze správního spisu, který byl soudu předložen, vyplynuly tyto skutečnosti významné pro posouzení věci:

Úřad městské části Praha 7, odbor výstavby vydal dne 24.6.2005 rozhodnutí č.j. 13562/1313/Spec.ob.66/Vf, kterým na základě žádosti stavebníka - Pražské botanické zahrady povolil stavbu Pražské botanické zahrady - areálu západ 1. etapa stavby, která má obsahovat tyto objekty:

- vnější příjezdová komunikace na pozemcích č. parc. 1671, 1660/18 a 96/1 v k.ú. T.,
- odvodnění příjezdové komunikace do pěti nových uličních vpustí, které budou napojeny na stávající kanalizaci v ulici Trojská a na nově budovanou dešťovou kanalizaci DN 200 a DN 300 na pozemku č. parc. 1671 v k.ú. T.,
- opěrná zeď podél parkovacích stání na pozemku č. parc. 121 v k.ú. T.,
- parkoviště pro osobní automobily s kapacitou 16 stání na pozemcích č. parc. 1671 a 96/1 v k.ú. T.
- parkoviště pro ZTP občany s kapacitou 7 stání na pozemku č. parc. 121 v k.ú. T..

Stavební úřad do dne vydání stavebního povolení nezahrnul žalobkyni do okruhu účastníků stavebního řízení a v průběhu stavebního řízení s ní vůbec nejednal. V odůvodnění stavebního povolení mimo jiné konstatoval, že vlastníkem pozemků č. parc. 1671, 1660/18, 96/1, 121 a 114 v k.ú. T., na kterých má být stavba provedena, je hlavní město Praha,

zast. odborem správy majetku Magistrátu hl. m. Prahy. Stavební povolení nebylo žalobkyni doručováno.

Proti stavebnímu povolení podala žalobkyně odvolání datované dnem 19.7.2006. Odvolání bylo rozhodnutím Magistrátu hl.m. Prahy, odboru dopravy ze dne 9.10.2006 č.j. MHMP 307233/2006/DOP-O18Rá zamítnuto jako nepřipustné s odůvodněním, že jde o odvolání podané osobou, která není oprávněným účastníkem stavebního řízení v souladu s § 59 odst. 1 zákona č. 50/76 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Odvolací orgán dodal, že po rozhodnutí o vkladu do katastru nemovitostí bude mít žalobkyně postavení právního nástupce účastníka řízení a v souladu s § 70 stavebního zákona je pro ní stavební povolení závazné.

Dne 15.2.2008 podala žalobkyně žádost o obnovu řízení, ve které uvedla, že stavební úřad při vydávání stavebního povolení na předmětnou stavbu, které se mimo jiné týkalo i pozemku parc.č. 121 v k.ú. T., vycházel podle doloženého výpisu z katastru nemovitostí z toho, že pozemek je ve vlastnictví hlavního města Prahy. Žalobkyně v žádosti uvedla skutečnosti, ze kterých dovozovala, že zápis o vlastnictví hlavního města Prahy do katastru nemovitostí byl učiněn nesprávně (rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 15.7.1993 č.j. 124/37296/1993, souhlasné prohlášení ze dne 1.4.2004) a že pozemek parc.č. 121 v k.ú. T. dnem účinnosti zákona č. 229/1991 Sb. přešel do správy Pozemkového fondu a zůstal ve vlastnictví státu. Z těchto důvodů pak navrhla, aby správní orgán povolil obnovu řízení.

Magistrát hl.m. Prahy, odbor dopravy rozhodnutím ze dne 28.2.2008 č.j. MHMP101581/08/DOP-O1/Ra žádost o povolení obnovy stavebního řízení ve věci pravomocného rozhodnutí č.j. 13562/1313/Spec.ob.66/Vf ze dne 24.6.2005 zamítl. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán uvedl důvody, které jej vedly k zamítnutí odvolání žadatelky proti vydanému stavebnímu povolení. Jednalo se o situaci, kdy v době probíhajícího stavebního řízení a vydání stavebního povolení bylo dle katastru nemovitostí vlastníkem parcely č. 121 v k.ú. T. hlavní město Praha. Stavební úřad neměl doložen žádný zákonný podklad pro účast žadatelky ve stavebním řízení. K žádosti o obnovu pak správní orgán uvedl, že podle § 100 odst. 2 správního řádu se obnovy řízení nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že odvolání se zamítá a prvostupňové rozhodnutí o nepovolení obnovy se potvrzuje. V odůvodnění rozhodnutí odvolací orgán uvedl, že stavební povolení nabylo právní moci v době, kdy nebylo ukončeno řízení vedené pozemkovým úřadem. V této době tedy odvolatelka nebyla vlastnící předmětného pozemku a nemohla být ani účastníkem řízení. Nedošlo tedy ke splnění základní podmínky pro obnovu řízení, která je formulována v § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Vlastnictví odvolatelky k předmětnému pozemku neexistovalo v době vydání stavebního povolení.

Na podporu svých žalobních tvrzení žalobkyně k podané žalobě připojila podání ze dne 15.12.1992 adresované Pozemkovému úřadu hlavního města Prahy a Pražské botanické zahradě, označené jako „Uplatnění nároku a výzva k vydání nemovitosti“, kterým matka žalobkyně uplatnila ve smyslu § 9 zákona o půdě nárok a současně vyzvala Pražskou botanickou zahradu k vydání předmětného pozemku. V podání uvedla, že podle kupní a směnné smlouvy ze dne 1.7.1960 byla vlastníkem předmětného pozemku. Kupní smlouvou ze dne 16.12.1971, uzavřenou v tísni a za nápadně nevýhodných podmínek, předmětná nemovitost přešla na povinnou osobu za účelem rozšíření botanické zahrady. V závěru svého

podání matka žalobkyně požádala povinnou osobu - Pražskou botanickou zahradu o předložení návrhu dohody o vydání nemovitosti ve lhůtě do 60 dnů.

Dále žalobkyně předložila dopis ze dne 12.2.1993, kterým Magistrátní úřad hlavního města Prahy, Pozemkový úřad sdělil právnímu zástupci restituentky, že její podání adresované pozemkovému úřadu bylo zaevidováno pod č.j. PÚ 6442/92 a dodal, že podání budou vyřizována postupně. Dále dopis ze dne 8.1.1993, kterým Pražská botanická zahrada sdělila právnímu zástupci restituentky, že potvrzuje příjem dopisu ze dne 15.12.1992 ve věci uplatnění nároku na vydání předmětného pozemku. Pražská botanická zahrada v dopise dále uvedla, že podle dochovaných písemností nelze uznat, že prodej pozemku byl uskutečněn v tísní a za nápadně nevýhodných podmínek. Kupní smlouva byla uzavřena podle zákona a je platná. Z výše uvedených důvodů nelze předmětný pozemek vydat.

Z rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 15.7.1993 č.j.: 124/37 296/1993 vyplývá, že do vlastnictví hl.m. Prahy přecházejí nemovité a movité věci z vlastnictví České republiky, k nimž ke dni účinnosti zákona č. 172/1991 Sb. příslušelo právo hospodaření příspěvkové organizaci Pražská botanická zahrada s výjimkou majetku uvedeného v § 1 zákona č. 229/1991 Sb. a s výjimkou majetku, kde přicházejí v úvahu restituční nároky. V připojeném seznamu nemovitostí, ke kterým ke dni účinnosti zákona č. 172/1991 Sb. příslušelo právo hospodaření organizaci Pražská botanická zahrada a které splňují další podmínky uvedené v § 5 odst. 1 tohoto zákona pozemek parc.č. 121 v k.ú. T. uveden není. Žalobkyně předložila i souhlasné prohlášení Pozemkového fondu ČR a hlavního města Prahy ze dne 1.4.2004, ve kterém je prohlášeno, že Pozemkovému fondu ČR nevzniklo podle zákona č. 229/1991 Sb. právo správy mimo jiné k pozemku parc.č. 121 o výměře 1448 m² v k.ú. T..

V daném případě se jedná o posouzení toho, zda byly dány důvody pro obnovu řízení ve věci stavebního povolení vydaného rozhodnutím odboru výstavby Úřadu městské části Praha 7 ze dne 24.6.2005 č.j. 13562/1313/Spec.-ob.66/VF.

Podle § 100 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit (písm.a), anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno (písm.b), a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

Podle § 100 odst. 3 správního řádu ve tříleté lhůtě od právní moci rozhodnutí může o obnově řízení z moci úřední rozhodnout též správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni, jestliže je dán některý z důvodů uvedených v odstavci 1 a jestliže je na novém řízení veřejný zájem; do konce uvedené lhůty musí být rozhodnutí o obnově řízení vydáno.

Prvostupňový správní orgán žádost o povolení obnovy zamítl s tím, že žádost může podat pouze účastník řízení a takové postavení žalobkyně neměla, neboť nebyla vlastníkem předmětného pozemku. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí k odvolacímu důvodu, že žalobkyně měla ve stavebním řízení postavení účastníka s ohledem na uplatněný restituční nárok, nijak konkrétně nevyjádřil. Zabýval se pouze tím, od kterého okamžiku se žalobkyně stala vlastnící předmětného pozemku. Na základě tohoto zjištění pak dospěl k závěru, že nedošlo ke splnění podmínky formulované v § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, neboť

vlastnictví žalobkyně k předmětnému pozemku neexistovalo v době vydání stavebního povolení.

Žalobkyně jak v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí tak v žalobě poukazuje na ustanovení § 59 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen stavební zákon), ve kterém je stanoveno, že účastníky stavebního řízení jsou a) stavebník, b) osoby, které mají vlastnická nebo jiná práva k pozemkům a stavbám na nich, včetně osob, které mají vlastnická nebo jiná práva k sousedním pozemkům a stavbám na nich, a tato práva mohou být stavebním povolením přímo dotčena a c) další osoby, kterým zvláštní zákon toto postavení přiznává, nejedná-li se o stavební řízení vedené podle § 137a odst. 3.

Podle § 139 písm. f) stavebního zákona pokud se v tomto zákoně používá pojmu "jiná práva k pozemkům nebo stavbám", rozumí se tím zejména právo hospodaření s majetkem státu a právo odpovídající věcnému břemeni. Žalobkyně má za to, že uplatněný restituční nárok z ní činí účastníci řízení, neboť tento restituční nárok, pokud byl řádně uplatněn, představuje „jiné právo“ k pozemku.

Jak bylo již shora uvedeno, otázka účastenství žalobkyně v řízení o vydání předmětného stavebního povolení byla řešena i rozhodnutím Magistrátu hl.m. Prahy, odboru dopravy ze dne 9.10.2006 č.j. MHMP 307233/2006/DOP-O18Rá. Odvolací orgán odvolání žalobkyně proti stavebnímu povolení zamítl jako nepřipustné s odůvodněním, že jde o odvolání podané osobou, která není oprávněným účastníkem stavebního řízení v souladu s § 59 odst. 1 stavebního zákona. Toto rozhodnutí bylo k žalobě žalobkyně přezkoumáno Městským soudem v Praze, který rozsudkem ze dne 29.12.2011 č.j. 9A 201/2010-112 rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravy ze dne 9.10.2006 č.j. MHMP307233/2006/DOP-01/Rá zrušil a věc se vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V tomto rozsudku Městský soud v Praze vyslovil závěr, že *ačkoliv v době vydání stavebního povolení nebyla žalobkyně vlastnící předmětného pozemku, mělo s ní být jednáno jako s účastnicí stavebního řízení, neboť byla nositelkou jiného práva k předmětnému pozemku. Soud zdůraznil, že výčet toho, co se rozumí pod pojmem "jiná práva k pozemkům nebo stavbám", jenž je uveden v § 139 písm. f) stavebního zákona, je pouze demonstrativní. Dle názoru soudu je za „jiné právo k pozemku“ nutno považovat rovněž právo na vydání konkrétního pozemku uplatněné oprávněnou osobou vůči povinné osobě – stavebníkovi podle zákona o půdě.*

V již zmiňovaném rozsudku č.j. 9A 201/2010-112 Městský soud v Praze dále vyslovil, že bylo na stavebním úřadu, aby si u pozemkového úřadu ověřil, zda na pozemky, na kterých má být stavba povolena, nebyl uplatněn restituční nárok podle zákona č. 229/1991 Sb. Jestliže tak neučinil, nezjistil spolehlivě stav věci před vydáním rozhodnutí.

Při posuzování napadeného rozhodnutí soud vycházel z toho, že uplatnění restitučního nároku a výzva povinné osobě k vydání nemovitosti zde existovaly v době vydání stavebního povolení a tato skutečnost nebyla nijak žalovaným zohledněna při řešení otázky, zda je žalobkyní podaná žádost o povolení obnovy oprávněná či nikoliv. V tomto směru se jeví napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť se nezabývalo tvrzením žalobkyně, že jí ve stavebním řízení svědčilo právo účastnice řízení z titulu „jiného práva“

k pozemku. Žalovaný se touto otázkou, ačkoliv je rozhodná pro posouzení žádosti nezabýval v potřebném rozsahu, když se omezil pouze na zjištění, kdo byl vlastníkem předmětných pozemků.

Z tohoto důvodu soudu nezbylo než napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení. V dalším řízení na žalovaném bude, aby při řešení této odvolací námitky vycházel z již shora citovaného názoru vysloveného v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29.12.2011 č.j. 9A 201/2010-112, který se zabývá totožným problémem. Vzhledem k tomu, že napadeným rozhodnutím nebyla vyřešena tato základní otázka, soud se nemůže vyjadřovat k dalšímu posouzení žádosti o povolení obnovy. Pouze považuje za potřebné poukázat na to, že podle rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 15.7.1993 č.j. 124/37 296/1993 se toto rozhodnutí o přechodu majetku do vlastnictví hlavního města Prahy nevztahuje na majetek uvedený v § 1 zákona č. 229/1991 Sb. a právě o takový majetek v případě pozemku parc.č. 121 v k.ú. T. se jednalo. Vzhledem k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, soud postupoval podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a rozhodl o žalobě bez nařízení jednání.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobkyně měla ve věci úspěch. Náklady řízení představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč, odměna advokátovi za 2 úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, sepsání žaloby) po 2.100,- Kč a 2x režijní paušál po 300,- Kč (§ 7, § 9 odst.3 písm.f/, § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhl.č.177/1996 Sb.). Protože zástupcem žalobkyně je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je tento povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Částka daně činí 960,- Kč. Náklady řízení tedy celkem činí 7.760,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode

dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních

u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým

označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo

svátek, je

posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání

lhůty k

podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.

ř. s.

a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí,

proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem;

to

neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná

nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Variabilní

symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. ledna 2012

JUDr. Karla Cháberová
předsedkyně senátu, v.r.

Za správnost vyhotovení:
Marcela Brabcová